

เงินได้ที่ได้รับการอุปการะโดยหน้าที่ธรรมจรรยา เงินได้ที่ได้รับการรับมรดก และเงินได้ที่ได้รับการให้โดยเสนหาเนื่องในพิธี หรือตามโอกาสแห่งขนบธรรมเนียมประเพณี ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลรัษฎากร มาตรา 42(10) นั้น ได้รับการยกเว้นไม่ต้องนำมาคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ตามกฎหมาย แต่เนื่องจากถ้อยคำของตัวบทกฎหมายมีความหมายไม่ชัดเจน จึงเป็นช่องโหว่ของกฎหมาย และเป็นเหตุให้มีบุคคลนำช่องโหว่ของกฎหมายดังกล่าวไปใช้เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยพยายามตีความข้อกฎหมายหรือหาวิธีการต่างๆ เพื่อให้การกระทำของตนนั้นเข้าหลักเกณฑ์ตามกฎหมายนี้แล้วตนเองจะได้ไม่ต้องเสียภาษีเงินได้ ซึ่งการกระทำของบุคคลเช่นว่านี้ ได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ กล่าวคือทำให้รัฐไม่สามารถจัดเก็บภาษีอากรกับเงินได้ดังกล่าว จึงทำให้รัฐขาดรายได้อันจะนำมาใช้เพื่อบริหารพัฒนาประเทศต่อไป สำหรับปัญหานี้ผู้เขียนได้พยายามค้นคว้าปัญหาต่างๆ ที่จะพึงเกิดในทางทฤษฎีและในทางปฏิบัติที่เกิดขึ้นจากบทบัญญัติกฎหมายดังกล่าว แล้วเสนอวิธีแก้ไขปัญหามาในแนวทางที่เหมาะสมดังนี้

- 1.เสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติประมวลรัษฎากร มาตรา 42(10) โดยให้มีการบัญญัติให้คำนิยามความหมายของถ้อยคำกฎหมายที่คลุมเครือ

- 2.ออกกฎหมายลำดับรองเพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บภาษีอากรสามารถออกระเบียบหรือคำสั่งภายในเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน

- 3.กำหนดเพดานจำนวนเงินที่ได้รับตามประมวลรัษฎากร มาตรา 42(10) แต่ละประเภทว่าควรจะยกเว้นภาษีเงินได้ดังกล่าวประเภทละจำนวนเท่าใด ทั้งนี้โดยคำนึงถึงความจำเป็นและความสำคัญของเงินได้แต่ละประเภท

- 4.ออกกฎหมายให้มีบทลงโทษแก่ผู้เจตนาใช้ช่องโหว่ของกฎหมายเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีโดยกำหนดให้มีโทษจำคุก และโทษปรับในอัตราที่สูง

- 5.หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บภาษี เช่น กรมสรรพากรควรออกระเบียบ หรือคำสั่งออกมาให้ประชาชนทราบเพื่อเป็นแนวทางให้ประชาชนสามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง